

VYPRÁVĚNÍ O DVOU MUŽÍCH V PRALESNÍ VÁLCE

Skupina vojáků odloučených od svého oddílu se prodírala zeleným peklem Chaka Boreal, sedm mužů a jeden poručík. Byli to muži se zarudlýma očima, zpocení, klopytající a nemocní. Uniformy měli rozderané, pod nimi krvácející maso. S kletbami si razili cestu pralesem... Bylo slyšet praskot větví, krátké výkřiky vyčrpaných vojáků a poděšené mlčení zvířat kolem dokola.

Voják Matarazo a voják Hinojosa byli přátelé. Pocházeli z téže vesnice. Matarazo si vzal Consuelu, Hinojosovu bývalou milenkou, a byl s ní šťastný. Byl mladý, vytrvalý a hnědooký, muž jako ocelové pero, neaproti tomu Hinojosa, bledý a krvácející, se opíral o pušku a vlekl se z posledních sil. Oba šli na konci skupinky. Bzučelo nad nimi miliónové hejno hmyzu. K poledni sedmého dne se Hinojosa zhroutil. Ležel tvář na zetlelém kmeni a plakal. Poručík a skupinka zmizeli vpředu. Hlasy se vzdálili. Nastalo opět ticho a obyvatelé pralesa spustili své vášnivé melodie.

Matarazo kamaráda otočil. Ten se zmítal v neznámé horečce.

„Consuelo,“ blouznil, „už jdu... Miluju tě...“

Matarazo, který se nad ním skláněl s poslední cigaretou v ruce zkameněl jako socha. Tvář měl popelavou. Klekl si k Hinojosovi, který omdlel, zpustlý voják, šedý jako kámen, v zeleném pekle. Nespouštěl z Hinojosy oči. Uvažoval. Všechno mu bylo jasné. Ten bezmocný muž před ním je jeho nepřítel. A v pralese se nepřátelství platí životem. O tom se nemluví.

Hinojosa se probral. „Nech mě tady,“ řekl. Poprosil o cigaretu. Matarazo se na něj podíval. Pak cigaretu přelomil a jednu půlku mu podal. Oba kouřili. „Pospěš si,“ řekl zraněný muž. „Já jsem vyřízený.“

Je zvykem opřít ztraceného muže o strom a dát mu dva náboje, jeden pro poslední nebezpečí, druhý pro něj samotného.

Muži měli jen dva náboje dohromady. Matarazo je potěžkával na dlani. Jeho široká, kamenná tvář se ani nepohnula, když řekl: „Náboje nepotřebuješ.“

Hinojosovy tmavé oči na něj zděšeně pohlédly, ale Matarazo vzal pušku a odešel.

Prales se začal opět zvolna ozývát, zvířata se přibližovala. Kolem opuštěného muže, opřeného o obrovský kmen, sotva viditelného za liánami a křovisky, šelestilo listí. Muž zamyšleně kouřil. Kdysi měl přítele. Ten přítel ho v nebezpečí opustil. Ten přítel pro něj neměl jediný náboj. Je bezbranný. Matarazo odešel za ztracenou skupinkou, aby se zachránil. Bezbranného nechal bezbranně ležet v zeleném pekle.

Hinojosa už nemůže. Sáhne po pušce bez nábojů a nasadí na ni bajonet, to je jeho jediná zbraň. Když chce odhodit cigaretu, spatří na větví naproti sobě pohyb.

Strne, neboť vidí, že na něj ze změti listí na větví upírají číhavý pohled dvě zlé, smrtící oči: puma.

Nehýbat se, pomyslí si Hinojosa, ale cigareta v natažené ruce žhne dál. Bude ji muset zahodit. Bude se muset pohnout, a pak na něj slétne ta žlutooká smrt.

Hinojosa je bílý jako křída, na čele se mu perlí pot, oči mají skelný výraz. Cigareta stále hoří.

Shora se na něj vraždychtivě upírají planoucí oči šelmy.

Hinojosova ruka se začne třást. Oharek cigarety dospěl k jeho prstům, projede jím ostrá bolest. Zatne zuby. Proboha, jen se nepohnout!

Oharek mu spaluje maso. Hinojosa má ruku napřaženou, jako by byla z kamene. Bolest je nesnesitelná. Avšak kruté oči, číhající za listím, se nebezpečně přivárají, vidí voják, a šelm ho nespouští z očí...

Matarazo, přítel, spěchal za kamarády. Najednou se zastaví a zatváří se zamyšleně. Jeho žena, kterou, je cizoložnice. Přítel, kterého miloval, ho podvedl. Pomstí se mu.

Otočí se a neslyšně běží pralesem zpátky až k místu, kde musí ležet muž, kterého opustil. Nepozorovaně se k němu plíží. Pušku má nabitou a mírá na týl vojáka Hinojosy, kterého nejasně rozeznává pod liánami. Nic se nepohne.

Pak se stane něco neočekávaného. Bezbranný voják na kraji stezky nevydrží to děsné

napětí, strašná bolest mu otupí smysly, zatmí se mu před očima. Jeho ruka ochable poklesne.

V tu chvíli se puma pohne a příkrčí se ke skoku. Tento pohyb zahlédne z úkrytu Matarazo, právě když chce stisknout spoušť.

Ted' už neuvažuje, jedná čistě mechanicky, zvedne pušku a v záblesku výstřelu se velká šelma těžce zřítí z větví na zem.

Blouznící voják zděšeně vyskočí a civí na svého přítele Mataraza, který k němu přistoupí z houští. Hinojosa nepromluví, ale napřáhne k svému zachránci ruku.

Matarazo, věrný kamarád, však na něj chladně pohlédne a řekne:

„Půjdeme.“ Bezmocný muž se opře o pušku, Matarazo ho zvedne.

Oba vykročí. Jdou za tracenými vojáky, k nimž patří, dva muži, kteří jsou kamarádi.

Večer se prales opět rozeřval. Pod vysokým nebem Chaka Boreal se ozývaly tisíce hlasů a nad muži přeletělo velké hejno stříbrných volavek, jejichž křídla se leskla v slunci...

(Z knihy Güntera Veisenborna. Osamělé stádo. Vydaného nakladatelstvím Otto Maier Verlag v Ravensburgu roku 1983, kterou přeložil Jiří Stach a vydal jako svou 7362. publikaci Albatros, nakladatelství pro děti a mládež, v Praze roku 1987).